

Dračí vejce

Vlado Ríša

"Jak ti jde fyzikálka?"

Slávkův obličej se smrštil do křečovitě grimasy.

"Ani se neptej. Já už nevím, co bych měl dělat, abych se to nemusel učit. Byl jsem teď ráno radši posilovat. Umím kulovku."

"Jo, teď jsem si vzpomněl. Víš, že bude Velký výběr?"

"Na co? Díky fyzikální chemii nemám na nic chuť, ani čas..."

"Poletí další výprava na Betu Draka."

"Další dračí vejce?"

"Jo! Bucski se zabil. Minulý týden vletěl na rogalu do Otrhanců, v Tatrách."

"Cože? Ježíšmarjá, co já všechno kvůli tý fyzikálce neprošvihnu," zabědoval Slávek. "Jediný člověk, který nepodléhal dračí hypnóze! No to je průšvih!"

"Víš co? Jdi se učit fyzikálku. Jediné, co ti můžu poradit, je, abys šel k starému Ajdovi šestsetosmdesátce. Má ještě starý zkušební programy. Kromě toho se mu prý loni kluci napíchli program lítosti k studentům. Bere to decentněji a tolik nevyhazuje."

"Byl jste vybrán do skupiny, která se bude připravovat k cestě na Betu Draka. Vzhledem k neobyčejně vysokému procentu odolnosti proti dračí hypnóze jste byl vybrán do první skupiny. Máte-li důvod svoji kandidaturu stáhnout, učiňte tak do dvaceti čtyř hodin," Slávek četl dopis položený na skriptech z fyzikální chemie nepřítomnými očima.

"To je životní šance! Kdy se něco takového povede?!"

Opřel se pohodlně v křesle a zamyslel se. Po jeho levé ruce se otevřely dveře a objevila se v nich silueta.

"Tak co? Jak jsi dopadl?"

Milošova otázka zůstala viset ve vzduchu. Slávek byl duchem zcela nepřítomný. Pak se podíval na Miloše, zašklebil se a řekl: "Tys mi poradil! Ten starej plechovej křáp mě vyhodil. Sice se mi strašně dlouho omlouval, ale stejně se mnou vymetl dveře. Zítra jdu znova."

"Na tohle jsem se tě neptal."

"Jó, na tohle," ukázal Slávek prstem na stůl. "Tak to muselo dojít k omylu. Někdo se spletl," usmál se trochu pokřiveným úsměvem. Bylo na něm vidět, že tomu chce uvěřit, ale že se toho zároveň bojí.

Miloš hodil před Slávka dopis.

"Letím s první várkou," řekl hrdě. "Budeme čtyři."

"Já vím," zabručel Slávek, "to jsem včera slyšel na vizi, ale neříkali jména."

"Tak já jsem jeden!"

"No a já druhý," řekl potichoučku Slávek.

Miloš na něj vytřeštil oči:

"To nemyslíš vážně?! Ukaž!"

Vrhl se ke stolu, cestou smetl stoličku. Papíry, které se na ní původně vršily, se rozlétly po celé místnosti. Chňapl po dopise ležícím na stole.

"Tak proč tu sedíš nad přiblblou fyzikálkou a nejásáš radostí?"

"Víš," podíval se Slávek důvěřivě na kamaráda, "já si fakt myslím, že se na něco takového nehodím. Stejně je to nějaký omyl."

"Tak to se nemyš. Zdravotnická služba je sice schopná čehokoliv, ale tohle je tutovka. Jedeme v tom spolu!"

Kapitán Dejah se přivřenými očima podíval na své pasažéry. V životě nevezl tak rozdílnou čtveřici. Ještě nejvíc si byli podobní ti dva kluci, i když jeden měl skoro dva metry a ten druhý sotva sto osmdesát. Jejich úplným protikladem byl ten odporný dědek Dar Shikoh. Drobný stařec s ptačím obličejíkem a ostrými pichlavými očima. Jeho maličké, suché ruce si neustále musely s něčím hrát. Posledním ze čtveřice byl José Andav, padesátiletý peruánský Indián. Svou rasu

nemohl zapřít. Byl to tmavý hromotluk s malou hlavou a obličejem vytesaným ze sukovitého dřeva. Svět kolem sebe pozoroval neustále přimhouřenýma úzkýma očima. Kapitán si na něj dával pozor, protože i on už se stal terčem jeho vtípků. Vzpomněl si na to, jak se včera u večeře pod ním rozložila židle. José první přiskočil a pomáhal mu na nohy. Oči se mu smály, když povídal: "Kapitáne, budete muset potrestat kuchaře! Moc dobře vaří a je to vidět. Všichni tloustneme. Za chvíli budeme jíst na zemi všichni. Žádná židle to dlouho nevydrží."

Rozesmáté tváře posádky dosvědčily starou pravdu, že není větší legrace než to, když se ztrapní kapitán.

Po večeři si Dejah prohlédl trosky židle a přesvědčil se o tom, že ji někdo nařízl. Kapitán se usmál na své pasažéry a trochu jízlivě řekl: "Pánové, je mi líto, ale musím vás zahrnat do hibernačních komor. Začínáme se Skoky."

José se zaculil a mávl rukou: "Kapitáne, to nepůjde! Já se do ní nevejdu, mám ji tak mrňavou, že..."

"Ale půjde, José!" kapitánův hlas byl medový. "Ona je totiž nafukovací, takže i to vaše předimenzované tělíčko se tam vejde. I když připouštím, že tam nebudete mít asi moc pohodlí."

Loď stála na stacionární dráze a koupala se v paprscích rudého slunce. Ostře červená barva měnila všechny barvy do tmava a Slávek si na to nemohl zvyknout. Díval se z okna a nebylo mu valně.

Zahučel interkom a Slávek stiskl tlačítko. Na obrazovce se objevil Doz Zar, vedoucí celého programu.

"Přijďte, prosím, do mé kabiny. Buďte tak laskav a pospěšte si!"

Slávek vypnul okno a vyšel z pokoje. Chodba před ním byla narůžovělá a Slávkovi se dělalo mdlo, když si vzpomněl na rudého giganta, od kterého ho dělí jen pár milionů kilometrů a tenká slupka lodě.

Ze zadu uslyšel dupání, až drnčely stěny. Otočil se a uviděl jak k němu dusá Miloš.

"Dolů půjdete sice po dvou, ale vlastně každý sám. Je nám jasné, že vám nemůžeme zaručit absolutní bezpečnost, ale jste vybráni ze všech lidí Soustavy. Máte nejvyšší index odporu proti dračí hypnóze. Nejvyšší má Dar Shikoh a tady Slávek. Osmdesát čtyři procenta. U vás dvou," Zar se otočil k Milošovi a Josému, "to není o moc menší. Váš index je osmdesát dvě procenta. Podle našich zkušeností je nejlepší, když je člověk dole sám. Pokud by vás bylo víc pohromadě, je podstatně větší pravděpodobnost, že se draci nabourají do vašeho vědomí. Neptejte se mě proč, nevím to. Měli byste dodržovat mezi sebou vzdálenost minimálně deseti kilometrů. To všechno je teorie. Jak se všechno vyvine ve skutečnosti uvidíte sami. V případě nebezpečí ze sebe nedělejte hrdiny a sypte si to sem nahoru. Nejdřív půjdou dolů José Andav a Dar Shikoh. Budeme s vámi ve spojení přes přistávací moduly."

Zar vstal ze židle a popošel ke dveřím. Otočil hlavu k Milošovi a Slávkovi, kteří zůstali sedět: "Pokud chcete sledovat situaci dole, můžete jít se mnou."

Slávek zavrtěl hlavou:

"Půjdu si radši lehnout. Jsem strašně ospalý."

"Přijdu za vámi," ozval se Milošův trochu nakřáplý hlas, "chci si to ošahat všechno předem, když to jinak nejde, tak alespoň očima."

Miloš vyšel z kabiny těsně za Slávkem.

"Nechtěj nás pustit dolů. Zdáme se jim moc mladý," hučel Miloš otráveně.

"Mně se zase zdá Shikoh příliš starý," opáčil Slávek.

"Co když testy co s námi dělali jsou k ničemu? Co pak?"

"Tak vletíš zpátky do modulu, kopneš do řízení a přisvištíš hezky rychle sem. Když se to nepovede nám, poletí sem další skupina. Lidi vejce, bohužel, potřebují. Sice málo, ale potřebují. Stejně jsem zvědavý, jak ještě dlouho. Slyšel jsem, že Leonovečová to už skoro vyřešila."

"To jsem slyšel taky. Jenže už předloni," zavrčel otráveně Slávek.

Vešel do své kabiny. Pečlivě za sebou zavřel dveře. Vyndal ze skříňky spací síťku. Natáhl si ji na hlavu, naprogramoval ji na tři hodiny, a pak se spokojeně natáhl.

Kňučivé pískání se pomalu prodíralo do Slávka vedomí. Síťka ho stále ještě držela v polospánku. Levou rukou si ji stáhl a v tom okamžiku byl vzhůru.

Natáhl se k obrazovce a druhou rukou stiskl tlačítko spojení. Na obrazovce se objevila Milošova tvář:

"Přiď sem, ty ospalče! Za chvíli budou přistávat."

"Dej mi pokoj," utrl se na kamaráda Slávek. "Budu se radši učit fyzikálku, když už jsi mě vzbudil. Až skončej, přiď mi říct, jak to dopadlo."

Rychle vypnul obrazovku a šel uklidit síťku. Ze stolku vytáhl skriptu a znovu si lehl na postel. Učit se stejně nemohl, nic si nezapamatoval, ale pro formu je namátkou otevřel. Položil si je na břicho a koukal do stropu.

Dveře zajely do strany a v nich se objevil Miloš.

"Co je," vyjel Slávek. "Stalo se něco?"

"Stalo! Připrav se! Za chvíli jdeme dolů my!"

"Co se děje," zařval vztekale Slávek. "Tak se konečně vymáčkni!"

"José to má za sebou," vyhrkl Miloš. "Všechno bylo normální. Přistáli patnáct kilometrů od sebe. Jakmile vylezli, napadl každého z nich drak. Samozřejmě hypnózou. Ten starý paprika tomu odolával poměrně dobře a vypadalo to, že je všechno v pořádku. José to měl těžší, zřejmě podlehl hned prvnímu náporu a změnil se na umlaka. Normálně ze sebe strhal kombinézu a přidal se ke skupině, která stála opodál.

Poprvé jsem viděl umlaky živé. Opravdu se podobají panterům, mají pohyby jako kočky, ale o to je to hroznější, když je vidíš jak se cpou trávou. Co se dělo s Josém dál, nevím. Drak rozbil robota, který ho doprovázel, a zaútočil i na modul.

Zar přikázal Shikohovi jít Josému na pomoc a vytáhnout ho odtamtud. Jenže ten starý paprika ztratil odvahu, vletěl do modulu a za půl hodiny je tady."

"Takže José ještě není mrtvý?"

"Ještě snad ne, ale jestli ho odtamtud někdo nedostane, tak to dlouho trvat nebude," uzavřel debatu Miloš. "Když jsem to viděl, tak vůbec nemám chuť jít dolů," pokračoval za chvíli, "ale budeme muset. Přece tam Josého nenecháme!"

Tázavě se podíval na Slávka. Slávek se usmál. Poprvé v životě viděl, jak Miloš má z něčeho strach. Hrozně se mu ulevilo. Zatajil dech a napnul břicho. Vždycky mu to pomohlo potlačit ten nepříjemný pocit kolem žaludku.

"Jdeme za Zarem," uslyšel překvapený Slávek svůj skřípavý hlas.

"Hoši, jste na řadě. Nejdřív musíte vyzkoušet svoji odolnost. Připravte se na první nápor. Bucsí tvrdil, že první setkání je vždycky to nejhorší. Pak už to jde. Když se vám to povede, teprve můžete vyrazit za Josém. A kdyby něco, tak berte nahoru jenom Josého. Já vím, že to připomínám zbytečně, ale umlakové jsou dravci, jsou mírní, jenom když jsou pod dračí hypnózou. Pamatujte na to. Kdyby se něco stalo, okamžitě mažte pryč! Budu vás mít raději tady nahoře jako Shikoha, než dole jako Josého."

Cestou potkali Janu a Petra, posádkové lékaře, kteří vedli Dara Shikoha. Drželi ho pod rameny. Shikohovi se podlamovala kolena a vypadal, že o sobě ani moc neví. Slávek s Mílou se na sebe podívali. Šli pomalu dál chodbou, jejich kroky se však zpomalily. Míla šel těsně u stěny a levou rukou vytukával prapodivný rytmus do kovových, hladkých desek, které tu tvořily přepážky.

Došli k výsádkovým člunům. Slávek si navlékl skafandr, který měl na přilbě výraznou šestku. Mílův měl čtyřku.

"Snad mi ta šestka přinese štěstí," pomyslel si Slávek, když se soukal do modulu, kterým měl odletět. "Vždycky jsem ji měl na dresu."

Trochu to drclo. Automaty pracovaly spolehlivě, takže Vážka s číslem šest stála pevně na zemi. Slávek ze sebe stáhl skafandr a odhodil ho za sebe. Uslyšel šustění, jak ho jeho robot uklízel. Stiskl modré tlačítko vedle dveří. Otevřely se a Slávek udělal první váhavý krok ven.

Bylo dusno a špatně se mu dýchalo. Rozhlédl se po okolním lese a trochu se uklidnil. Mýtina, na níž přistál, byla malá, což snižovalo pravděpodobnost

setkání s drakem. Došel ke stromům a pohladil jejich drsnou kůru. Sedl si do tmavého mechu a opřel se o rozložitý strom se zprohýbanou kůrou. Uvolnil se. Díky tomu, že okolí mu bylo blízké, ztrácel zábrany, s nimiž přistával.

Draka vůbec neslyšel. Jen díky stínu, který přešel po mýtině, se podíval vzhůru. Nad ním se vznášela třicetitunová zelená nestvůra na směšně krátkých, blanitých křídlech. Dlouhý hadovitý krk byl zakončený mohutnou hlavou. Pootevřená tlama byla plná děsivě dlouhých, bílých tesáků.

Slávek se schoulil do klubíčka a cítil, jak se začíná potit. Otřel si tvář a přinutil se kouknout se vzhůru. Drak majestátně plachtil nad mýtinou a rozhlížel se.

"Kéž by neuměl zacházet s gravitací," zatoužil v duchu Slávek. "To by se plazil po zemi, mrcha. Určitě by to bylo lepší..."

Drak kroužil nad mýtinou a viditelně se nemohl rozhodnout, co dál. Slávka nemohl najít. Najednou spadl dolů jako kámen a dopadl na Slávkův modul. Ozvalo se skřípání trhaného plechu a pak se ozval výbuch. Slávek se tiskl ke stromu a vyděšeně se díval, jak k zemi padají zkrvavené kusy dračího masa promíchané se zbytky modulu. Na místě, kde stála ještě před chvílí jeho Vážka, byla velká jáma plná šlehajících plamenů a škvířícího se masa. Slávkovi se udělalo mdlo. Rukou se pevně chytil stromu, protože jinak by asi upadl. Bylo mu jasné, že je to jeho konec. Drakova smrt přivolá další nestvůry. Do nekonečna se před nimi skrývat nemůže. Nemá spojení, nemá potravu, nemá nic.

Slávek stál opřený o strom a dal by se do breku, kdyby se nestyděl. Před nevidoucima očima se mu zatmělo. Na mýtinu se snesl další drak. Zvědavě si prohlížel plápolající jámu a zkrvavené okolí. Byl zvědavý. Snažil se přijít na příčinu toho co se tu dělo. Slávek se soustředil a upřeně se na draka zadíval. Snažil se mu vnuknout myšlenku, aby odletěl. Drak se ještě chvíli rozhlížel a pak, jakoby nechtíc, se vznesl a zmizel z dohledu.

Slávek byl málem bez sebe nadšením. Podařilo se! Ovládá draky! To neuměl ani Bucski! Hurá!

Chtěl vyběhnout z ochranné clony lesa, když mu to došlo. To že drak odletěl, nemusela vůbec být jeho zásluha. Vždyť drak o něm asi vůbec nevěděl...

Sedl si do mechu a znovu se opřel o strom. Začal střízlivě uvažovat. Měl před sebou tři možnosti. Buď čekat na nový modul, pokud vysílačka náramku dosáhne na loď. Pokud ne, bude tu čekat zbytečně. Druhou možností bylo, vydat se k Milošovi. Je deset kilometrů odtud, možná... Třetí je nejhorší - vydat se k Josému, či spíš k jeho modulu. Je to dvacet pět kilometrů daleko a blízko dračího hnízda. Kapitán Dejah nechal Josého Vážku dole, kdyby se mu náhodou alespoň na chvíli podařilo uniknout z hypnózy.

Slávek si podepřel bradu pěstí. Pak se podrbal za uchem. Přešel zpocenou dlaní po stále rozčepýřených vlasech.

"Kdo mi zaručí, že je Miloš stále ještě na místě. Kromě toho první a třetí varianta se dají spojit," zabručel polohlasně, aby sám sebe přesvědčil. "Když náramek dosáhne na loď, tak mě zaměřej zrovna tady, jako na cestě.

Tak, a jde se!"

Vstal a protáhl se, až mu křuplo v zádech. Snažil se zorientovat. Z kapsy vytáhl fotomapu, našel správný směr a vydal se na cestu.

Zpočátku šlo všechno hladce. Obtěžovali ho pouze ovádi velikosti vrabce, zřejmě měli chuť na jeho krev, ale kombinéza ho chránila dostatečně. Zatáhl ji i přes obličej. Ani se nesnažil ohánět po příšerkách, které se snažily zabodnout dlouhé hadovité sosáky do kombinézy. Brzy toho samy nechaly a jen poletovaly kolem.

Cesta začala stoupat a vlhka ubývalo. Začalo ubývat i ovádů. Les začal řídnout. To se Slávkovi vůbec nelíbilo. Neustále se rozhlížel po obloze, aby ho nějaký drak neuvídel dřív než on jeho.

Proto přehlédl, že přešel nízký hřeben a sestupuje do mělkého, zarostlého kráteru. Šel rychle, přeskakoval padlé stromy, automaticky si vybíral sušší cestu. Pod nohama mu čvachtalo bahno, ale bylo mu milé, že se tu nevyskytovali ovádi ani jiné formy místní fauny.

Přeskočil z jednoho mechového pahrbku na druhý, když mu uklouzla noha.

Vjel do bažiny až po pás. Tápal kolem sebe a zároveň cítil, jak se mu hůř dýchá. Kyslíku, který procházel celým povrchem kombinézy, znatelně ubývalo. Čím víc

sebou házel ve snaze dosáhnout na něco pevného, tím víc se potápěl. Cítil, jak mu do tváří stoupá krev a oči mu vylézají z důlků. Těžce lapal po dechu.

Najednou nahmatl něco pevnějšího než bláto. Chytil se toho nejdřív jednou rukou, pak u druhou. V rozčilení si nevšiml, že to, čeho se drží, není ani kořen stromu, ani větev. Bylo to až příliš živé.

Slávek cítil, jak se najednou vznáší vzhůru. Ruce mu sklouzly z opory, a tak je natáhl před sebe, aby se chránil před nárazem. Letěl poměrně daleko vzduchem, než dopadl. Se štěstím minul všechny stromy rostoucí v okolí. Přistál na suchý kousek země a setrvačností jel ještě asi deset metrů po zádech. Asi třikrát se převrátil.

Když se s ním svět opět zastavil, zůstal Slávek nehybně ležet. Asi dvě minuty se nepohnul. Jediné, na co byl schopný myslet, bylo:

"Je to pravda, nebo už to mám za sebou?"

Začal si uvědomovat bolest za uchem. Došlo mu, že je na živu.

Sedl si a začal si prohmatávat kosti. Všechno bylo v pořádku, jen byl potlučený. Začala ho bolet hlava. Nechápat se rozhlédl kolem a v tom okamžiku byl na nohách. To, čeho se tak pevně v zoufalství chytil a co ho jako pružina vyhodilo ven z bažiny, byl ocas hada dlouhého snad dvacet metrů. Had se pomalu plazil směrem od Slávka a vypadalo to, že si ho ani nevšiml.

"Larpython," blesklo Slávkovi hlavou. "Ale nějaký stařešina." Na lodi měli zprávu od Bucskiho, který viděl asi desetimetrového. "DÍKY," poslal za ním Slávek vděčnou myšlenku.

"Není za co," ozvalo se mu v mozku tak silně, až se Slávek zapotácel.

"To není možné," vyhrkl chraptivě. "To se mi snad jenom zdá..."

Vyděšenýma očima sledoval larpythona jak mizí v tmavozeleném příšeří.

"To se mi zdálo, muselo se mi to zdát," přesvědčoval sám sebe.

Došel pomalu a opatrně k louži, která vznikla v otisku hadího těla a omyl si kombinézu. Hned se mu lépe dýchalo.

Vytáhl mapu a pořádně si ji prohlédl. Bylo mu jasné, že ušel sotva pět kilometrů. "Budu muset bažiny obejít, nejsem larpython, abych je projel jako loď. To ale znamená další deset až patnáct kilometrů navíc."

Tentokrát si cestu vybíral pečlivěji. Šel sice oklikami, ale v podstatě bezpečně.

Stál v údolí a díval se na krpál, který se před ním tyčil. Byl zarostlý hustým stromovím, ale ještě víc tam bylo křovin, které mu sahaly až k pasu. Musel se tam vyšplhat a navíc pokud možno potichu. Na druhé straně, v údolí, bylo místo, kde na něj čekal modul, José a bohužel taky draci.

Povzdychl si a začal se drápat vzhůru.

Trvalo mu přes čtyři hodiny, než vylezl ty tři kilometry. Když se dostal na vrcholek, plácl sebou na zem a bylo mu jedno, jestli ho drak sežere, nebo jestli si ho vůbec nevšimne. Kombinéza odsávala pot a ten se třpytil na jejím povrchu jako stříbrné korálky. Slávek si klekl a po čtyřech se posunul kousek po hřebeni, aby viděl dolů.

Kolenem vrazil do kamene. Zabořilo to. Chtěl začít sakrovat, jenže v tom okamžiku se před ním otevřel výhled na dračí hnízdo. Slávkovi ztuhla krev v žilách. Klečel asi třicet metrů nad obrovskou košatinou, která vypadala jako kukaň z proutí. Proutky byly však kmeny místních stromů. Byly pečlivě posplétané tak, aby do hnízda nepadla ani kapka vody. Vchod byl z opačné strany, takže Slávek neviděl, jestli sedí dračice na vejcích nebo ne. Strnul a nehýbal se.

Po chvíli ho začala bolet záda. Uvědomil si svoji směšnou pozici, a tak si lehl na břicho. Půl hodiny se nic nedělo. Pak se z kukaně vynořila obrovská, ohybná hlava a vydala ze sebe kolísavé zařvání. Nebýt kombinézy, která trochu ztlumila zvuk řevu, asi by Slávek ohluchl.

Za chvíli uslyšel šelestění křídel. Podíval se vzhůru, přímo do zapadajícího rudého Slunce. Jako stín se tam mihl obrovský drak, který nesl v každém spáru jednoho umlaka. Doletěl ke vchodu a tam je pustil z výšky na plošinu před kukaní. Dračice se do nich hltavě pustila.

Slávkovi bylo mdlo, ale byl rád, že mezi umlaky nebyl José. Drak se uvelebil před kukaní a strčil hlavu pod křídlo.

Slávek ještě chvíli počkal a pak se odplazil kousek zpátky po hřebenu. Začal se spouštět dolů k místu, kde by podle mapy měla být Josého Vážka.

Bylo těsně nad ránem, když se k ní dostal. Okolo modulu postávalo stádečko umlaků. Slávek se pozorně díval na tvory, kteří v poklidu přežvykovali spasenou travu, mech a drobné větvičky. Zoufale mezi nimi hledal Josého. Dlouho nemohl najít lidskou postavičku, až těsně u dveří modulu ji najednou uviděl. Vrhla se tam a málem zděšením zařval. Nebyl to José, ale Miloš.

Vypadal nesmírně přihloupě, jak žvýkal travu, která mu zjevně nechutnala. Kořínky mu trčely z úst. Měl nepřítomné oči a mechanicky přežvykoval.

Slávek ho chytil za ruku a snažil se ho táhnout směrem k modulu. Miloš se s ním nepral, ale pasívně mu odporoval. Slávek se v duchu proklínal, že nechodil víc trénovat. Nemohl s dvoumetrovým kolohnátem pořádně pohnout. Rozčílil se a přesně mířenou ranou pěsti do brady Miloše uspal. Táhnout metrákovou hromadu bezvládného masa nebylo o nic jednodušší, ale alespoň se nebránila.

Trvalo to snad půl hodiny, než Slávek dostal Miloše do kabiny. Musel ho za tu dobu ještě dvakrát praštit. Když se dostal do kabiny, otevřel lékárničku a příšerně zaklel. Kdyby přemýšlel, nemusela ho bolet ruka, kterou si otloukl o Miloše. Vytáhl z lékárničky ampulku s noctinem, přiložil ji Milošovi k ruce a stiskl. Se slabým zasyčením se obsah ampule vsákl do kůže. S Milošem to párkrát trhlo a pak klidně usnul.

Po zbytek noci hledal Slávek Josého, ale nepodařilo se mu ho najít. Vrátil se do modulu a napadlo ho zavolat kapitána.

Stiskl tlačítko spojení, rozsvítila se zelená obrazovka a na ní se objevil vyděšený obličej Míši Doležila, zástupce kapitána.

"Co tam děláš?"

"Lovím uprchlíky," řekl klidně Slávek, "už mám jednoho," ukázal za sebe a uvolnil prostor, aby kamera zabrala spícího Miloše, "ale nevím, kde se v těchhle místech vzal."

"To je jeho modul. Ty sis nevšiml čtyřky na Vážce?" zeptal se Míša. Bylo vidět, jak mačká zuřivě tlačítko všeobecného poplachu. "Prosím tě, jak jsi se tam ocitl ty? My mysleli, žeš to odskákal při výbuchu modulu."

"Já ne! Odnesl to drak," řekl tiše Slávek. "Počkej, to mi chceš říct, že jsem zabloudil?"

"Ne. José není daleko. Miloš úspěšně vybral jedno hnízdo a dopravil sem jedno vejce a vrátil se pro Josého. Jenže narazila kosa na kámen. Na tohohle draka Miloš nestačil."

A co ty," zarazil se Míša, "tys ho zvládl?"

"Já nevím. Mám takový dojem, že si mě ani nevšiml. Řekni mi radši, kde mám hledat Josého."

"Jeho modul je asi tři sta metrů za tebou."

Slávek si sedl k řízení. Vážka se plavně vznesla a letěla nad údolím.

"Už bys tam měl být," ozval se hlas kapitána Dejaha.

"Vidím ho! Bohužel jenom modul."

Slávkův modul oblétl stojící kapku planetární Vážky s číslem dva. Slávek se rozhlížel, jestli někde neuvidí Josého. Musel přibrzdit, aby nevletěl do stáda umlaků. Posadil modul na hebkou zelenou travu a vylezl z něj ven. Kolem se couraly stovky mírně zneklidnělých umlaků. Zřejmě si jich drak už delší dobu nevšiml.

"Někde mezi nimi musí být José," říkal si Slávek.

Ale nikde ho neviděl.

Vrátil se znovu k Milošovu modulu. Vlezl dovnitř a opět zapojil spojení.

"Pošlu vám Miloše," řekl. "Josého nemůžu najít. Zřejmě ze sebe strhnul náramek. Musím počkat na denní světlo. Zapojuji automat. Zatím ahoj," ukončil svou řeč.

"Nebylo by lepší, aby sis odpočinul tady nahoře?"

"Už jsem si tu zvykl," odpověděl Slávek.

Pravda byla však taková, že si nebyl jistý, že by byl schopný ještě se jednou vrátit zase dolů na Betu.

Začínalo svítat. Rudé sluneční paprsky Slávka probudily. Spal sotva dvě hodiny. Těžce vylezl z modulu a vydal se k lesu.

Šel pomalu po jeho okraji a prohlížel si stádo. Bylo obrovské a začínalo se pohybovat. Umlaci začínali hledat novou pastvu. Byli neklidní. Vytvářely se ostrůvky z těsně k sobě nalepených zvířat. Místy bylo zase volno. V jednom okamžiku se před Slávkem objevila ulička a o hodný kus dál uviděl Slávek ležícího a spícího Josého. Vrhł se tím směrem, aby se k němu dostal dřív, než se zase stádo spojí. Zapomněl na to, že existují nějací draci, a běžel na pomoc kamarádovi.

Zvířata před ním neochotně ustupovala a vypadalo to, jakoby mu nehrozilo žádné nebezpečí. Doběhl k Josému a snažil se ho vzbudit. Nepodařilo se mu to. José nespál, byl v bezvědomí. Slávek nevěděl jestli hladý, žízni, nebo jestli je to následek hypnózy.

Vzal ho pod rameny a táhl k modulu. José byl bezvládný a ničím mu tu dřinu neulehčil. Slávkovi tekł pot do očí, lapal po dechu, nechtěl však Josého nechat ležet, protože si nebył jistý, že se neprobere a znovu mu nezmizí. Vláčel Josého po vlhké trávě, ve které bosé nohy kamaráda zanechávaly dvojitou stopu. Trvalo mu víc než půł hodiny, než se dostal na dohled modulu. Kapky potu stékaly po kombinéze mastnými čůrky. Slunce pálılo jak đas.

Slávek se nadechl, aby znovu poodtáhl Josého dál. Zabral a najednou dostal ránu do hlavy. Alespoň měl takový dojem. Pustil Josého a rozhlédl se kolem.

Asi tak třicet metrů nad ním plachtil drak. Slávkovi povolila kolena. Sedl si na zadek. Nemohl od draka odtrhnout oči. Drak pomalu klesal a upřeně se díval na Slávka, který seděl nehybně na zemi a nic nevnímal. V mozku mu bušilo kladivo s příkazem:

"SUNDEJ KOMBINÉZU, JSI UMLAK. SVLÉKNI KOMBINÉZU! JSI UMLAK..."

Roztřesenýma rukama začal šátrat po rozvíracím tlačítku. Hlavou mu bleskla nejasná myšlenka:

"Nesmíš se tomu poddat. Dopadneš jako José..."

Slávek odtrhl oči od draka a podíval se po Josém. Ten seděl v trávě, měl otevřené oči, avšak pohled v nich měl úplně nepřítomný. Rukama dělal nesmyslné pohyby. Teprve za chvíli Slávkovi došlo, že si José svléká imaginární kombinézu. Soustředil se na to, aby vypudil z mozku dračí pokusy o hypnózu. Był malátný a nechtělo se mu nic dělat. Přemohl se, pomalu vstal a chytil Josého za ruku. Ostentativně si draka nevšímal a táhl Josého k modulu. Stále znovu a znovu se drak pokoušel ovládnout jeho mozek. Slávek se soustředil na to, aby dovedl Josého k modulu.

Vystrkal Indiána po schůdcích do Vážky a vstříkl mu uspávací prostředek. Vyhlédl ven a uviděl, jak drak nalétává na modul. Hlavou mu bleskla vzpomínka na včerejšek, na zničený modul. Drak, který ho zničil, byl poloviční proti téhle obludě.

Slávek vyběhl ven a soustředil se tak, že nevnímal nic jiného než draka.

"Leť pryč," přikazoval mu jak nejsilněji dovedl.

Drak neposlechl a přistál dvacet metrů od modulu. Pomalu se blížil. Slávek se stále bránil myšlenkami. Když byl drak asi deset metrů od modulu, zastavil se. Zdvihł levou nohu k dalšímu kroku, ale pak ji pomalu položil zpátky na původní místo. Chvíli stál, jakoby se nemohl rozhodnout, co má udělat. Pak se, stále ještě nerozhodně, odrazil od země a vznesł se. Chvíli kroužil nad modulem. Vzlétal stále výš a výš, okruhy se zvětšovaly, až zmizel za blízkým hřebenem.

Slávek se zapotácel, ale udržel se na nohách. Pomalu došel k modulu a opřel se o něj. Musel si odpočinut, měl úplně vatové nohy. Bolela ho strašně hlava. Sedl si na schůdky. Po chvíli si uvědomil, že od včerejška nic nejedl. Vstal a potácivě si vlezl do modulu. Zavřel za sebou dveře a rozeplnul si kombinézu. Pak poodlétl kousek k lesu, aby Vážka netloukla tolik do očí.

Namačkal si na robotovi oběd a šel se osprchovat. Teprve ve sprše si uvědomil, jakou má strašnou žízeň. Lapal kapky studené vody a slastně je polykal. Pohled mu padł na koleno a uviděl na něm velikou modřinu. Vzpomněł si na kámen nad dračím hnízdem. Když se utřel, měl už oběd připravený. Usedł nahý ke stolu, naklonil se nad něj a vdechl příjemnou vůni. Zablikala kontrolka dálkového spojení. Slávek stiskł tlačítko, až když měl plnou pusu. Z obrazovky se na něj díval kapitán Dejah.

"Našels ho?"

"Jasně, šéfe," zahuhlal plnými ústy Slávek.

"Tak poleť nahoru! Je to příkaz!"

Slávek jenom zavrtěl hlavou. Mezitím polkl. Vzal skleničku a zhluboka se napil. Teprve pak odpověděl kapitánovi:

"Teď to musím zkusit. Teď! Právě teď! Už jsem si zvykl na planetu, a jak to vypadá, snad i na draky."

Slávek si vůbec nebyl jistý tím, co právě tvrdil kapitánovi s takovou sebedůvěrou.

Kapitán se otočil k někomu, kdo byl mimo obrazovku a konzultoval s ním, co a jak dál. Pak se otočil zpátky a s nesmírně vážnou tváří mu řekl:

"Máš povolení, abys jednal, jak uznáš za vhodné. Ale prosím tě, neriskuj. Ani trochu!"

"Kapitáne," uchechtl se teď už rozveselený Slávek, "to snad nemyslíte vážně!"

Dejah sebou trhl. Došlo mu, co vlastně řekl.

"Dobře. Sám víš, co máš dělat. Josého si stáhneme ihned, jak vystoupíš. Před šesti minutami odletěla pro tebe další Vážka."

Slávek jenom kývl, protože měl plnou pusu jídla a nestačil ho pomalu ani polykat. Stále ještě měl zvířecí hlad. Dojedl poslední kousek a s povzdechem od sebe odsunul prázdné tácky. Smutně se za nimi podíval, jak mizely v útrobách kuchaře.

Vstal a protáhl se. Natáhl na sebe kombinézu a vyšel z modulu. Dveře se automaticky zavřely. Vážka se tiše vznesla a zmizela kdesi v rudém nebi. Slávkovi se zachtělo odpočinout si. Byl na sebe navztekáný. Mohl přece počkat, než přiletí nový modul, a mezitím se vyspat. Byl utahaný, že sotva držel otevřené oči. Pak si vzpomněl na svůj první modul. Usmál se a vydal se k lesu. Zalezl poměrně daleko do houští. Vylezl na strom a natáhl se v rozsoše v blahé naději, že ho nikdo nevyruší a že se konečně trochu vyspí. Usnul, jako když ho do vody hodí.

Otevřel oči a nechápavě se rozhlédl kolem sebe. Musí přece vstát a jít se učit fyzikálku. Pak mu konečně došlo, kde je.

Podíval se na tmavě rudé nebe. Pomalu se stmívalo.

"Aspoň že mě můj vnitřní budík nepodvedl," pomyslel si spokojeně. "Nejvyšší čas, vydat se na průzkum."

Slezl ze stromu a začal se škrábat na hřeben, ze kterého včera v noci sledovat dračí hnízdo. Šlo mu to pomalu. Dvakrát za sebou mu po vysokém mechu ujely nohy, takže jel po břiše dobrých dvacet metrů zpátky dolů. Ještě že tam byl mech a ne kamení. Nevzdal se a za hodinu a půl byl na stejném místě jako včera.

Dračice seděla před hnízdem a netrpělivě čekala na draka. Vyhlížela ho úpěnlivě, měla zřejmě už hrozný hlad. Slávek se pohodlně položil na břicho, podhrnul si pod sebe ještě dva pláty mechu. Bylo mu jasné, že bude muset čekat ještě dlouho. Trvalo hodinu, než drak přiletěl. Zase přinesl umlaky. Slávek by dal krk za to, že se strašně styděl, alespoň tak nějak to cítil.

Dračice si pochtunala na zvířatech, pak se mohutně odrazila a vznesla se. Drak se za ní vydešeně díval. Pak vzlétl taky.

"To nebude trvat dlouho," pomyslel si Slávek. "Tohle se musí využít."

Bleskově sjel po srázu dolů k hnízdě. Vlezl otvorem dovnitř a rozhlédl se. Byla tady tma, a tak se pohnul kupředu jen velmi opatrně. Narazil kolenem na něco pružného.

Bylo to dračí vejce. Vzal ho do rukou a pak nahmatl a sebral ještě jedno. Vyšel před hnízdo a začal se drápat vzhůru do kopce na místo, kde před chvílí ležel. Vejce držel v náručí. Byla modrá a kulatá. Každé mohlo vážit tak patnáct kilogramů. Byly potažené pružnou, kožnatou skořápkou, která mu nápadně připomínala lidskou kůži.

Byl už poměrně daleko od hnízda, když uslyšel zoufalý dračí řev.

"Dračice se vrátila," usoudil.

Musel dávat pozor na cestu. Dva měsíce, které zářily na obloze, mnoho světla nedávaly. Došel až k místu, kde se chtěl spustit z hřebenu. Tady se však zastavil. Rozhlížel se pátravě, jestli nenajde nějakou schůdnější cestu dolů, ale kde nic tu nic. Nechtěl přijít o svou kořist.

"Musím se dostat k Vážce do rána. Jedině tak mám šanci, že mě drak nechytne," zahuhlal otráveně.

Podíval se pátravě po obloze, ale nikde neviděl žádný velký plachtící stín. Uklidnilo ho to a začal pomalu sestupovat dolů. Když byl skoro v údolí, ujely mu nohy. Dopadl z výšky na zadek a bolestivě si narazil kostrč. Sjel asi deset metrů, až se zarazil o strom. Vejce držel opatrně v náručí, aby se jim nic nestalo. Zadek ho hrozně bolel, ale Slávkovi to nevadilo, protože se nestalo nic vejcím. Opatrně vstal a šel dál. Když došel na kraj lesa, uviděl modul stojící asi padesát metrů od něj.

Položil vejce na zem, otevřel kombinézu a otřel si pot z čela. Ulevilo se mu, i když to byla úleva spíš psychická. Zavřel kombinézu a sehnul se pro vejce, když dostal ránu do zátylku.

"Bože," zasténal v duchu. "Čeká tady na mě!"

Rozhlédl se znovu po okolí a teprve teď si všiml hrozivě černé hromady sedící asi deset metrů před modulem.

"VRAŤ VEJCE! VRAŤ VEJCE..." bušilo Slávkovi v mozku jako kladivem. Slávek se otřásal pod náporem hypnotických příkazů jako kovadlina pod úder obrovitého kováře. Slávek šel pomalu blíž a blíž. Síla příkazů byla větší a větší.

Na okénko modulu dopadl měsíční paprsek a odrazil se Slávkovi do oka. To mu stačilo k tomu, aby se alespoň částečně dostal z hypnózy. Soustředil se na to, aby to byl on, kdo tady poroučí.

"Odleť, odleť, odleť..." Slávkův mozek vysílal nepřetržitě příkaz. Drak pomalu ustupoval a Slávek se blížil k modulu. Scházelo mu sotva patnáct metrů, když ucítil nebezpečí za sebou. Otočil se a strnul. Kousek od něj přistávala dračice. Supěla vzteky, až jí vzduch hvízdal mezi zuby. Bála se zaútočit, protože měl v moci vejce. Slávek ucítil, jak nápor hypnotických příkazů opět zesiluje. Nenapadlo ho nic jiného, než jedno z vajec položit na zem. Strčil ho směrem k dračici. Vejce se kutálelo po rovině dobrých deset metrů. Dračice se na něj soustředila a tak se Slávek dostal do otevřených dveří modulu. Drak se naštěstí zatím úplně neprobral.

Slávek položil vejce do speciálního držáku. Dračice vzala opatrně do pazourů vejce a vznesla se s ním směrem k hnízdu. Drak se výhrůžně blížil k modulu, a tak Slávek urychleně odstartoval.

Vážka se vznesla a zamířila k lodi. Drak ji následoval tak daleko, jak jen mohl. Slávek ho sledoval, jak se propadá dolů a zmenšuje se. Bylo mu strašně. Dovedl si představit, jak by bylo jemu, kdyby mu takhle někdo unesl potomka.

"Je to jenom zvíře," přesvědčoval se urputně, ale pocit viny ho neopouštěl.

"Lidé to potřebují," byla poslední myšlenka, než usnul v nepohodlném pilotním křesle. Vyčerpání zvítězilo. Jeho spánek se daleko víc podobal mdlobě.

Probudil se v okamžiku, kdy modul přirážel k lodi. Měkké zhoupnutí vzduchotechnických brzd ho probralo. Protřel si oči a podíval se za sebe. Bylo tam. Dračí vejce mu dokazovalo, že to všechno nebyl jenom sen.

"Jsme neobyčejně rádi, že máme tak zdatnou náhradu za Bucsího," hlas Doz Zara byl slavnostní.

"Já jsem zase rád, že se to nakonec odbylo bez obětí," zahučel potichu kapitán Dejah.

Slávek se podíval vedle sebe, kde seděl spokojený a zdravý Miloš.

"Díky našim dvěma ukořistěným vejcím má lidstvo na čtyři roky lék proti rakovině," řekl samolibě Miloš a usmál se na Doz Zara.

"Jo! Jenže nebyt vašeho kamaráda, tak je z vás umlak jako vyšitý," rýpnul si kapitán.

Ozvalo se melodické cinknutí a rozsvítla se obrazovka spojující společenskou místnost s velitelskou kabinou. Objevil se na ní obličej prvního zástupce kapitána:

"Jsou tu poslední zprávy ze Země. Pustím vám je."

"Děkuji," řekl kapitán Dejah.

Na obrazovku naskočila tvář hlasatelky. Všichni v místnosti se rozzářili. Byla tak krásná, že to bralo dech i takovým sucharům, jako je Doz Zar.

"Vážení spoluobčané," řekla svým melodickým hlasem, "jsem pověřena Světovou radou oznámit, že už neexistuje problém zvaný rakovina."

Doz Zar a Miloš se samolibě nafoukli. Slávek si přejel dvěma prsty neexistující knírek.

"Profesorka Leonovečová se svým kolektivem," pokračovala, "vyřešila syntézu speciální bílkoviny, kterou jsme prozatím museli dobývat za cenu lidských obětí z dračích vajec. Byla za to navržena na Einsteinovu cenu za letošní rok." Slávkovi byli k smíchu oba, jak Doz Zar, tak i Miloš. Seděli nehybně a zírali na ztmavlou obrazovku. Slávkovi se strašně ulevilo.

"Už nikdy nebudu muset krát vejce," pomyslel si spokojeně. "No jo, ale teď mě čeká fyzikálka," hrklo v něm jak ve starých pendlovkách.

Vstal a tiše odešel k sobě do kabiny. Vytáhl skriptu a otevřel je.

"Kryoskopie," zahučel si pod nos. "Je to metoda, která využívá snížení bodu tání..."

CopyRight (c) IKARIE